

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wyroku Sądu wydanego w dniu 14 maja 2014 r. w sprawie T-160/12, na mocy którego Sąd oddalił skargę Adler Modemärkte AG na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 lutego 2012 r. (sprawa R 1955/2010-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Blufin SpA a Adler Modemärkte AG.

Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty:

1. Po pierwsze podnosi naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie znaku towarowego nr 40/94. Uważa on, że Sąd dokonał błędnej wykładni tej normy oraz utrwalonego orzecznictwa dotyczącego kwestii określenia podobieństwa oznaczeń i prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, ponieważ wywiódł podobieństwo oznaczeń i prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w kontekście konkurujących znaków z identyczności elementów składowych oznaczeń: po pierwsze z mającej charakter czysto opisowy informacji dotyczącej charakteru towaru (chodzi mianowicie o słowo „granatowy” [niem. „marineblau”] jako informację dotyczącą koloru towarów, dla których konkurujące znaki towarowe miałyby być zarejestrowane) oraz, po drugie, z faktu, iż z powodu braku pierwotnej zdolności odróżniającej odnośne kręgi odbiorców nie uważają jej za wskazówkę co do pochodzenia towaru z określonego przedsiębiorstwa celem odróżnienia względem towarów pochodzących z innych przedsiębiorstw. Ponadto w ramach tego sporu Sąd błędnie pojmuje pojęcie prawne informacji o charakterze opisowym, ponieważ nie uważa słowa „granatowy” ani za opisowe w stosunku do spornych towarów, mianowicie ubrań, ani za istotną cechę towaru.
2. Po drugie zaskarżony wyrok został wydany w oparciu o przeinaczone fakty. Sąd odrzucił opisowy charakter informacji „granatowy” (w odnośnych językach krajowych, w szczególności w języku włoskim i francuskim) dla przedmiotowych towarów z klas 18 i 25, mimo iż konkurujące znaki towarowe zawierają zdaniem stron bezspornie czysto opisową informację dotyczącą towaru, mianowicie słowo „granatowy” w odnośnych językach unijnych, a znak towarowy powołany w uzasadnieniu sprzeciwu w języku włoskim „blu marino” i zgłoszony znak towarowy w języku francuskim „marine bleu” tylko nieznacznie odbiegają od tej koncepcji. Ponadto zarówno Wydział Sprzeciwów, jak i Izba Odwoławcza OHIM stwierdziły na wcześniejszych etapach postępowania, że „granatowy” (w odnośnych językach krajowych) stanowi pojęcie mające charakter opisowy względem towaru. Wnosząca odwołanie jest zdania, że Sąd był związany tymi ustaleniami.
3. Po trzecie uzasadnienie rozstrzygnięcia przez Sąd w zaskarżonym wyroku kwestii rzekomo nieopisowego znaczenia słowa „granatowy” jest sprzeczne i wskazuje na brak w zakresie uzasadnienia. W pkt 54 wyroku Sąd sam stwierdza, że elementy konkurujących znaków towarowych oznaczają odnośny kolor. W pkt 55 tego wyroku Sąd stwierdza ponadto, że znaczenie to jest „oczywiste”.
4. Po czwarte zaskarżony wyrok został wydany w oparciu o uregulowania niemające zastosowania, mianowicie przepisy rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾. Zastosowanie znajduje rozporządzenie (WE) nr 40/94 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego; Dz.U. L 078, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego; Dz.U. L 011, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Trieste (Włochy) w dniu 21 lipca 2014 r. – Florin Lazar reprezentowany przez posiadającego pełnomocnictwo szczególne Luigiego Erculeę przeciwko Allianz SpA

(Sprawa C-350/14)

(2014/C 351/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale civile di Trieste

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Florin Lazar reprezentowany przez posiadającego pełnomocnictwo szczególne Luigiego Erculeę

Strona pozwana: Allianz SpA

Pytania prejudycjalne

W jaki sposób należy interpretować art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 864/2007⁽¹⁾ dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) zgodnie z którym „prawem właściwym dla zobowiązania pozaumownego wynikającego z czynu niedozwolonego jest prawo państwa, w którym powstaje szkoda”. W szczególności:

- 1) w jaki sposób należy interpretować pojęcie „państwo, w którym powstaje szkoda” w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 w związku z powództwem o odszkodowanie za szkody majątkowe względnie o zadośćuczynienie za szkody niemajątkowe wytoczonym przez członków rodziny osoby zmarłej w wypadku drogowym, który miał miejsce w państwie siedziby sądu, w sytuacji gdy osoby te mają miejsce [zwykłego] pobytu w innym państwie Unii Europejskiej i tamże doznały rzeczonych szkód?
- 2) czy dla celów stosowania art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 szkody majątkowe i niemajątkowe członków rodziny osoby zmarłej w wypadku drogowym, który miał miejsce w państwie siedziby sądu, poniesione przez nich w państwie miejsca ich [zwykłego] pobytu, stanowią „szkodę” w rozumieniu art. 4 ust. 1 lub „skutki pośrednie” w rozumieniu drugiej części tego przepisu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) (Dz.U. L 199, s. 40).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland (Irlandia) w dniu 25 lipca 2014 r. – Maximillian Schrems przeciwko Data Protection Commissioner

(Sprawa C-362/14)

(2014/C 351/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maximillian Schrems

Strona pozwana: Data Protection Commissioner

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jeżeli w trakcie rozpatrywania skargi skierowanej do niezależnego urzędnika, któremu z mocy ustawy powierzono funkcje administracyjne i wykonawcze w odniesieniu do ustawodawstwa dotyczącego ochrony danych, dane osobowe przekazywane są do innego państwa trzeciego (w tym przypadku do Stanów Zjednoczonych Ameryki), którego obowiązujące przepisy i praktyka prawna nie gwarantują – w ocenie skarżącego – adekwatnej ochrony osoby, której owe dane dotyczą, urzędnik ten jest bezwzględnie związany odmiennymi ustaleniami Wspólnoty zawartymi w decyzji Komisji z dnia 26 lipca 2000 r. (2000/520/WE⁽¹⁾), uwzględniając art. 7, 8 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (2000/C 364/01⁽²⁾), niezależnie od przepisu art. 25 ust. 6 dyrektywy 95/46/WE⁽³⁾?
- 2) Ewentualnie, czy urzędnik ten może lub musi zbadać tę sprawę indywidualnie w świetle nowych okoliczności faktycznych zaistniałych w międzyczasie, po dacie publikacji decyzji Komisji?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 26 lipca 2000 r. przyjęta na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie adekwatności ochrony przewidzianej przez zasady ochrony prywatności w ramach bezpiecznej przystani oraz przez odnoszące się do nich najczęściej zadawane pytania, wydane przez Departament Handlu USA (notyfikowana jako dokument C(200) 2441), Dz.U. L 215, s. 7.

⁽²⁾ Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, Dz.U. C 364, s. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, Dz.U. L 281, s. 31.